

Kiosk aan de haven in vroeger tijden ...

Zou 't toeval geweest zijn? Uitgekiend zakenbeleid? Borsje aan de haven aan 't begin van de 'maaidemart', zoals Piet van Grietjies het aanduidt. Op 't eind van de 'mart' dan nog eens de cafetaria. In ieder geval voor velen gelegenheden om een lekkernij te kopen. Het tijdperk van dubbeltjes (ijsje) en kwartjes (patatje). Leen en Jo Borsje zullen nog wel herinnerd worden. Pure nostalgie toch! (B.L)

M'n êêste vriendinnechie

In 1958 was ik 14 jaer en toe mog ik zaeterdassaeves mè m'n vriendtjies uitgaon. Dà stelde naer hedendaegse begrippe nie veul voor, want me mogge dan tot 10 uur naer de Kaarekbuurt. Zakgeld hadde we bekant nie en daerom liepe we mè vriende dikkels een rondtjie over wà me de 'maaidemart' noemde. We liepe dan van 't Thaoliaotheaoter tot aan de schoenwinkel van Van Mourik gunneweer.

We wazze nog harstikke jong en lang nie zô wijs as de jeugd van tegewoordig, mor we keke al wel naer de maaisies. Op 'n zekeren dag gebeurde 't dà 'k een maaisie tegekwaam waermee 'k in Wijk A op de kleuterschool hà gezete. Ze had 'n vriendinnechie bij d'r waer ik in eerste

instansie tetaol gêên aandacht aan schonk. Nae dien êêste ontmoeting, net of d'n duvel d'r mee speulde, kwamme me die twêê regelmaotig tege. Ik raakte geïnteresseerd in dà vriendinnechie. Ze had 'n opvallende stem en droeg alleevel leuke klere en schoene. Op 'n dag, 't was 10 oktober 1958, dà weet 'k nog goed, kwamme we ze weer is tege. We maakte een praotjie en ik sting met 'n zakkammechie m'n haer te kamme. Dà vriendinnechie griste dà zakkammechie uit m'n hande en rende d'r hard mee van deur.

Ik t'r netuurlijk gaauw achteraan en 'k hà ze al rap ingehaald en te pakke. Ze gaf m'n kammechie toe trug. Vanaf dát ôôgenblik beschouwde ik heur as mijn vriendinnechie. As 't zaeterdas tege tiene liep, gong ze naer huis en dan mog ik heur naer huis brenge. Netuulijk nie aals te dicht bij d'r huis, want ze mogge d'r thuis niks van maareke dà ze al mè jonges omgong. Dan namme me afschaaid en daerbij mog ik heur een zoentjie geve. Dà maakte veul indruk en daerom bleef ik ze wegbrenge. Van een jeugd vriendinnechie wier 't laeter 't maaisie waer ik verkering mee kreeg. De tijd gong deur en de verkering bleef aan. Op 'n zeker ôôgenblik mogge we aallebaai naer dansles. Dà was op woensdagaevend bij dansschool Struijk tegenover de meubelzaak van Haozere. Netuurlijk namme me dan ok weer afschaaid met 'n zoentjie. We genote van dà gescharrel of t'r niks mooiers op de wêrld besting. Wat wazze me toch groentjies in die tijd.

Toe me ruim 16 jaer wazze, gonge me ok regelmaotig naer de fillem in 't Thaoliaotheaoter naest kefee Korevaor bij de haove. Ikke hà toen 'n riksaolder zakgeld en de bioscoop kostte êêne-gulde-tien. Dan hà 'k nog drie duppies over en daer koche we dan 'n zaksie petat mè mayenaise van. Dà kostte 25 cent voor de petat en tien cent voor de mayenaise. Dus kwam ik een stuivertie tekort. Dat lag m'n maaisie d'r dan bij. Saome genote we dan van dat êêne zaksie petat friet. 't Gevolleg was, dà 'k d'n hêêle week gêên cent meer had te makke. Dat had achteraf gezien tò nog wel een positief gevolleg, want deur dà gebrek aan poen ben 'k nooit begonne te rôôke. En end goed aal goed hoor, want dat eerste vriendinnechie is nou de vrouw waer ik pas geleeje vijftig jaer mee was getrouwd!

Piet van Grietjies